

Jeannes Gang.

Op donderdagavond 20 oktober 2016 werd vanaf 19 uur het vierde Psychosecafé gehouden in De Warant in Helmond. Er was een film te zien. Tanja Nabben maakte een documentaire over mantelzorg binnen de psychiatrie. Mantelzorg is een term die bestaat sinds 1972 en vier miljoen mensen in Nederland bekleden die functie. De algemene opinie is dat voor mensen met psychische klachten mantelzorg zwaarder is dan voor mensen met fysieke beperkingen. Nabben ontmoette Rinel van Venrooij op een feestje en die vertelde haar het complete verhaal over haar zussen die allen in de psychiatrie opgenomen waren geweest. Rinel was hun mantelzorgster. Zowel Tanja als Rinel vonden dat het verhaal van deze familie gehoord moest worden. Veel mensen waren bereid om deel te nemen aan de documentaire waaronder ook zeker tal van cliënten. Tanja had tweehonderd uur gefilmd voor veertig minuutjes documentaire. Ze had met de GGZ wel afgesproken geen incidenten te filmen en verder wou Tanja ook geen interviews over directiezaken. Nabben was al eens werkzaam geweest als onderzoeksjournaliste binnen de psychiatrie. Nu vond het filmen plaats op Coudewater, een plek voor geestelijke gezondheidszorg in Rosmalen. Tanja doet een ontboezeming; ze is zelden zo weinig objectief geweest als bij het maken van deze documentaire. Bij het begin van de film zit Rinel van Venrooij in de auto en vertelt met veel compassie over Jeanne. In het begin hoopte ze nog dat Jeanne beter zou worden, na vijftien jaar was ze minder hoopvol, tot twee jaar voor de dood van Jeanne was Rinel blijven hopen. Na jaren kreeg Jeanne een eigen stekkie binnen de geestelijke gezondheidszorg met een gezamenlijke huiskamer die vooral in het teken stond van koffie drinken en roken. Jeanne begon haar periode in de psychiatrie op een slaapzaal voor meerdere personen, daarna ging ze naar een kamer voor vier personen, vervolgens voor twee en ze eindigde op een eigen kamer. Velen uit het behandelteam waaronder Jeanne viel verhuisden dertig jaar lang mee met de cliënten waaronder de zeer gemotiveerde verpleegkundige Marja. Wel was een gedeelte van het personeel gefrustreerd geraakt na de zoveelste reorganisatie binnen dertig jaar tijd. Jeanne is negenendertig jaar lang opgenomen geweest. Rinel vond het tijdvak met haar zus vermoeiend maar ook gezellig. Ze vond het fijn dat de familie op de verblijfsplek aanwezig mocht zijn. Na de dood van Jeanne leerde Rinel gitaar spelen en componeerde een liedje over Jeanne. Rinel moest nog haar eigen leven leren leven. Ze had zich immers haar hele leven tot nog toe weggecijferd voor haar zussen. Op maandagochtend 24 oktober 2016 ben ik bloemen gaan leggen op het graf van mijn moeder. Mede omdat zij een groot mantelzorgster voor mij was. Dit naar aanleiding van deze film.